

hine Trængselsdage. Der var virkelig dengang et Øjeblik, da det var ved at gaa op for os, at der ikke gives andre Livsbetingelser for Nogen end Vorherres Naade.“

Per svarede lidt forlegen med det gamle Ord: „Hjælp dig selv, saa hjælper Gud dig.“ Men Præsten rystede paa Hovedet.

„Guds Hjælp — det er netop ingen Hjælp.“

„Da kom vi dog over Krisen dengang.“

„Hvem har fortalt os, at det var ved Guds Bistand? Skal der sluttet efter, hvad der siden er sket her i Landet, kunde man vel være mest tilbøjelig til at tilskrive det Djævlens Hjælp.“

Per fandt det i Grunden urimeligt at indlade sig i Diskussion med denne halvgale Mand. Men der var noget i hans Fordømmelse af Tiden, som rørte ved det nye Menneske i ham, og han følte paany Trang til at aflægge et Vidnesbyrd.

Han sagde, at den Gudfrygtighed, der havde opretholdt det danske Folk i Ulykkens Tid og skabt Helte af de svage (og han tænkte her igen bevæget paa sin Moder), den havde ikke forladt det i Fredens Dage men været den skabende Kraft under Landets Genoprejsning, i hvert Fald udenfor Hovedstaden.

Men Præsten afbrød ham ret hvast med at sige, at et Ord som Gudfrygtighed kunde man slet ikke anvende om de Kristne i vore Dage, hvor man kammeratligt tog Vorherre under Armen og med beskyttende Mine eller, naar det kom højt, i barnagtig Forelskelse kastede sig om hans Hals. Med tydelig Adresse til Pastor Blomberg spottede han over „vor gemytlige Vartovskristendom“, der var i Færd med at blive Landets Nationalreligion, og som med sit Ammestuesprog og sin poetiske Kælenskab jo virkelig var som